

Tesoro

Van dezelfde schrijver

Huis in Alhama

Te ver

De Kindervriend

Pater Noster

Ana-Lyse

Het Ooievaarsnest

De Kindervriend

De Luiken der waarneming

Hotel California

Malagaartje I, II en III

TESORO

Schat

José Hennekam

ISBN 9789402159721
NUR 280
eerste druk 2005 (Schat)
tweede druk 2006 (Schat)
Geheel herziene derde druk 2021

© 2021 José Hennekam

www.josehennekam.nl

Tekst en omslagfoto: José Hennekam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname of weergaveapparatuur of op enige andere wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

TESORO

Schat

HOOFDSTUK 1

[uno]

Stom, hij had tóch thuis moeten gaan.

Paul keek om zich heen op zoek naar een geschikte plek. Een eindje verderop waren een paar struiken en stonden geen distels. Gelukkig had hij voor de zekerheid altijd een paar velletjes wc-papier in zijn achterzak.

Hij zocht een geschikte struik uit, liet zijn broek zakken en ging op zijn hurken zitten. Gedachteloos dwaalden zijn ogen over de oude olijfbomen en de grote, grillige keien die her en der verspreid op de verdroogde, gebarsten grond lagen. Toen hij klaar was en overeind wilde komen, zag hij plots op nog geen halve meter afstand twee pikzwarte ogen die hem recht aankeken.

Hij verstijfde van angst.

De enorme slang was minstens anderhalve meter lang en had zich dreigend opgericht. De overgang van de grote ronde, geelgerande zwarte vlekken naar zijn roze buik was duidelijk te zien. Zijn kop bewoog lichtjes heen en weer en af en toe schoot er een lange, gevorkte tong uit zijn bek naar buiten.

Minutenlang staarden ze elkaar aan. Paul durfde zich niet te verroeren. Zijn hart bonkte in zijn keel.

Langzaam maar zeker begonnen zijn benen pijn te doen van het hurken. Hij móést iets ondernemen, dit hield hij niet lang meer vol.

Hij raapte al zijn moed bij elkaar en schoof langzaam en heel zachtjes zijn linkervoet een paar centimeter naar achteren, zijn blik strak op de slang gericht.

Nu zijn rechtervoet.

Geen reactie. Gelukkig!

'Rustig Paul, rustig,' zei hij tegen zichzelf, terwijl hij zijn linkervoet weer een eindje verschoof. 'Niet te ver, anders verlies je je evenwicht.'

Het zweet liep met straaltjes van zijn voorhoofd.

De afstand tussen hem en de slang was nu bijna een meter.

Zou hij een grotere stap proberen?

Hij tilde zijn rechterschoen op.

'KRAK!'

De slang stond meteen stijf overeind. Hij spande zijn kop naar achteren en sperde zijn bek wagenwijd open. Klaar om aan te vallen.

Paul bevroor. Hij durfde zelfs geen adem meer te halen. Met grote angstogen staarde hij naar de scherpe glinsterende tanden van het reptiel. Nog even en die zouden zich in zijn vlees boren.

Maar er gebeurde niets.

Bewegingloos zaten ze zo tegenover elkaar.

Ineens, zonder enige aanleiding, ontspande de slang zich en liet zijn kop tot bijna op de grond zakken.

Dit was zijn kans!

Heel voorzichtig, zonder geluid te maken, tilde hij zijn schoen van de gebroken tak.

Dat ging goed. Nu een eindje naar achteren.

Met de neus van zijn schoen voelend of er geen andere takken in de weg lagen zette hij zijn voet zachtjes neer.

De slang verroerde zich niet.

Langzaam maar zeker, stapje voor stapje, sloop hij van het beest vandaan. Toen hij dacht dat hij ver genoeg weg was, stond hij zo snel hij kon op en rende met zijn broek op zijn enkels de helling af.

Na zo'n tien meter draaide hij zich om en keek waar de slang gebleven was. Die bleek in geen velden of wegen meer te bekennen.

Opgelucht hees hij zijn broek op en liet zich op de grond vallen, zijn T-shirt nat van het zweet. Terwijl hij zat te bekomen van de schrik, hoorde hij achter zich ritselen. Vliegensvlug schoot hij overeind en keek schichtig in de richting waar het geluid vandaan kwam. Nog net zag hij een kleine hagedis onder een struik verdwijnen.

Pff. Gelukkig.

Zijn benen trilden. Tegen een boom leunend probeerde hij weer een beetje tot zichzelf te komen. Wat een begin van zijn Spaanse vakantie. Had hij zich wekenlang verheugd op zijn eerste dag fossielen hakken en dan gebeurde er dit.

Een paar minuten later hield het trillen van zijn benen op. Hij moest opschieten. Het was nog vroeg maar toch al hartstikke heet. Straks zou het nog veel heter wordend dus hij kon beter zorgen dat hij snel bij het stuwmeer kwam.

Op zijn hoede voor eventuele andere slangen liep hij verder.

'Hola Paul.'

De zware stem verraste hem volkomen. Omdat hij zijn blik op de grond gericht had gehouden was hij zonder het in de gaten te hebben bij het huis van Rafael aangekomen. Rafa el cabrero, Rafael de geitenhoeder, werd hij door iedereen genoemd. Zo wist je om welke Rafael het ging, want het halve dorp heette zo. En anders wel Antonio of José.

'Hola Rafa,' groette hij terug. Maar Rafa had zich al weer omgedraaid om verder te sleutelen aan zijn oude Landrover en zei niets meer.

Jeetje, wat stonk het hier. De lucht van geitenpoep hing als een dikke wolk om het vervallen huis heen. Hé... er stond een bordje '*se vende*' (te koop) op het erf, dat was er de laatste keer nog niet geweest. Nou, de koper van deze bouwval wenste hij sterkte. Zelfs als je de stal afbrak en de mest van de afgelopen tig jaren afvoerde, stonk het hier nog een eeuwigheid.

Eindelijk, daar was de Rio Seco. De rivier deed zijn naam weer eens eer aan; hij was hartstikke droog, geen druppel water te bekennen.

Paul aarzelde. Wat zou hij doen? Over de weg verdergaan of door de rivierbedding? Door de bedding was veel korter, maar het betekende wel klauteren en, wat nog belangrijker was, meer kans op slangen. Aan de andere kan, langs de oever groeiden veel bomen en dat beloofde schaduw. Uiteindelijk besloot hij toch maar voor de schaduw te kiezen.

Voorzichtig klom hij via de rotsblokken naar beneden. Voordat hij op een steen ging staan, voelde hij eerst met zijn voet of die niet wiebelde, want voor je het wist, verzwikte je je enkel of, erger nog, viel je met je hoofd tegen de rotsen en raakte je bewusteloos. Het was hier tamelijk afgelegen, het kon wel dagen duren voor je dan werd gevonden. Daarom had hij vanochtend ook voor de zekerheid nog snel zijn Spaanse mobieltje in zijn rugzak gestopt. Je wist maar nooit wat er kon gebeuren.

Het schoot lekker op, hij kon de weg beneden al zien liggen. Als hij die eenmaal bereikt had, was het nog drieëntwintig minuten naar het stuwmeer.

Hoewel hij niet in de Axarquia woonde, kende hij de streek op zijn duimpje. Na er drie jaar lang al zijn vakanties doorgebracht te hebben was dat ook niet zo verwonderlijk. Van veel plaatsen wist hij hoe ver het precies was en hoe lang je erover deed om er te komen. Zowel te voet als op de mountainbike of met de auto. Waarschijnlijk kwam dat door zijn vader. Die had de gewoonte om alle afstanden te onderschatten. Als hij zei dat het een klein half uurtje rijden was, kon je ervan uitgaan dat je minstens een uur in de auto zat. Op een gegeven moment was

Paul begonnen voor elke trip de kilometerstand van de auto op te schrijven en de tijd op te nemen. Zo had hij langzaam maar zeker het hele gebied "in kaart" gebracht. Het gekke was dat hij alle gegevens uit zijn hoofd kende. Om de een of andere reden bleven de getallen gemakkelijk in zijn geheugen hangen. Dat had hij wel met meer dingen, meestal met stompzinige feitjes waar je helemaal niets aan had. Daarom wilde ook niemand Triviant met hem spelen. Ze hadden hem er zelfs al eens van beschuldigd alle vragen uit zijn hoofd te hebben geleerd. Alsof je dat zou kunnen.

Oef... dat scheelde niet veel.

De grote steen waar hij zonder nadenken op was gesprongen, rolde door de bedding naar beneden en nam een heleboel andere stenen mee.

Hopelijk liep er niemand onder hem.

De rest van de weg legde hij nog voorzichtiger af.

Op het laatste stuk stonden er geen bomen meer en brandde de zon onbarmhartig. Toen hij bij het stuwmeer aankwam, was hij van top tot teen bezweet.

HOOFDSTUK 2

[dos]

Uitgeput klom Pinar de oever op. Ze deed haar snorkelspullen af en liet zich met een plof achterover vallen. Het werd steeds moeilijker. Minstens acht meter was het nu, nog even en ze kon er niet meer bij komen. Had ze maar duikflessen. Maar ja, hoe moest ze aan het geld komen? Van haar vader en moeder hoefde ze niets te verwachten. Die hadden zelf amper genoeg om van te leven. Nee, geld van hen lenen kon ze wel vergeten. En een andere manier kon ze zo snel niet bedenken. Wat zouden duikflessen kosten? Toch zeker duizend euro, als het niet meer was. De volgende keer in Almuñecar moest ze toch eens een kijkje nemen bij de duikshop; dan had ze in ieder geval een idee.

Toen ze weer een beetje op adem was gekomen, ging ze rechtop zitten en haalde de plastic tas onder de zijkant van haar bikinibroekje vandaan. Toch wel handig dat haar bikini in feite te klein was. Zat het broekje tenminste zo strak dat ze haar buit niet verloor.

Eens kijken hoe alles er op het droge uitzag.

Ze schudde de plastic zak leeg op de grond en begon de spullen te sorteren. Eerst de antieke spijkers. Zes dit keer, niet gek. Die brachten één euro per stuk op. Nu de twee scharnieren. Balen! Had ze daar al die moeite voor gedaan. Het waren nieuwe! Ze waren alleen zó geroest dat ze onder water oud hadden geleken. Zuchtend pakte ze het volgende voorwerp. Gelukkig, de deurklopper was wel mooi. Als die straks een cola-badje kreeg en een tijdje in de dieselolie lag was hij toch zeker goed voor dertig, misschien zelfs wel veertig euro. Jammer dat ze het slot niet van de deur af had kunnen krijgen. Dat had er ook goed uitgezien. Morgen een ijzeren staaf meenemen, misschien kreeg ze het daarmee wel losgewrikt; met die oude schroevendraaier die ze nu had kon ze het wel vergeten.

Toch tevreden met haar buit rekte zich uit en geeuwde. Het was vroeg geweest vanochtend, een klein dutje kon ze wel gebruiken. Ze keek om zich heen om te zien of er iemand in de buurt was. Maar zoals elke dag was er tot in de verre omtrek geen mens te bekennen. Ze haakte het bovenstukje van haar bikini los en legde het naast zich neer.

Zo, van dat ellendige ding was ze tenminste even verlost.

Met een tevreden gevoel deed ze haar ogen dicht.

Ze lag op het achterdek van haar grote jacht te zonnen. Ze rustte uit van een fantastische duik naar een scheepswrak. Het lag bijna helemaal onder het zand en daarom had niemand het ooit eerder opgemerkt. Toen ze eroverheen gezwommen was, was haar oog bij toeval op een glinstering gevallen. Uit nieuwsgierigheid had ze aan boord haar duikuitrusting aangetrokken en was op onderzoek gegaan. Maar ze had de plek niet meer terug kunnen vinden. Toch had ze iets zien glinsteren, dat wist ze zeker. Omdat ze wél dacht te weten waar ongeveer, had ze nog een duikfles opgehaald en was met de lucht daaruit begonnen het zand op dat stuk zeebodem weg te blazen. Na een minuut of tien kwam er plotseling een stuk van een wrak tevoorschijn. En vijf minuten later had ze de bron van de glinstering ontdekt. Het bleek een ring met een enorme edelsteen te zijn. Daarna had ze ook nog een collier gevonden. Eenmaal boven bleek het collier van puur goud te zijn en de edelsteen een joekel van een diamant. Ze had haar duikpak uitgetrokken, een fles champagne uit de koelkast gehaald en zichzelf een glas ingeschonken.

Pinar, de wereldberoemde schatzoekster, had weer eens toegeslagen!

Er kwam een glimlach om haar lippen. Dit was haar favoriete droom, hier kon ze eindeloos over fantaseren. Telkens was het verhaal een beetje anders, maar het kwam altijd op hetzelfde neer: een schat vinden en rijk worden.

Omdat ze voelde dat de zon flink brandde, pakte ze haar zonnebrandolie. Ze was dan wel heel bruin, toch verbrandde ze nog steeds als ze niet oppaste.

Helemaal ingesmeerd ging ze weer op haar rug liggen en probeerde de draad van haar fantasie op te pakken. Maar moe van alle inspanningen van die ochtend viel ze na een paar minuten in een diepe slaap.

'Tok!'

Ze schrok wakker en schoot overeind

Wat was dat voor een geluid?

Ze spitste haar oren.

Buiten het getjirp van een krekkel die vlakbij overuren maakte was het doodstil.

Ze haalde haar schouders op. Ze had het zich waarschijnlijk verbeeld, in haar droom.

Hoe lang zou ze geslapen hebben?

Ze deed een greep naar haar horloge en ineens hoorde ze het geluid weer. Maar nu een paar keer snel achter elkaar.

'Tok-tok-tok-tok!'

Het kwam van achter het heuveltje aan haar rechterkant. Het was net alsof iemand met iets heel hards op een steen sloeg.

Stilletjes kwam ze overeind en sloop zonder er verder bij na te denken het heuveltje op. Boven aangekomen gluurde ze over de rand.

Paul trok zijn van zweet doorweekte shirtje uit en sloeg het om zijn hoofd. Zo had hij in ieder geval nog enige bescherming tegen de zon. De onderkant bedekte gelukkig ook net zijn schouders.

Zonnebrandolie vergeten, zo iets kon alleen hem gebeuren. En hij had het flesje vanochtend nog in zijn handen gehad! Voor de zekerheid had hij daarstraks zijn rugzak helemaal leeg leeggeschud. Maar nee, geen zonnebrand. Terug naar huis om het te halen was geen optie. Naar beneden had hij er achtenveertig minuten over gedaan en hij wist dat de tocht naar boven hem minimaal vierenzeventig minuten zou kosten. Dat was de snelste tijd waarin hij het ooit gelopen had. Twee uur dus om zonnebrandolie te halen. Dat was te gek.

Hij controleerde nog eens of zijn schouders maximaal bedekt waren en pakte zijn hamer weer op. Eerst nog een uurtje verder werken, daarna een duik in het meer en vervolgens de schaduw van de bomen opzoeken tot de grootste hitte voorbij was.

Na een half uurtje hakken in de rotswand had hij een paar belemnieten (*binnenskeletten van fossiele inktvissen*).

Ze waren mooi van kleur, doorschijnend goudgeel, net honing. Als hij ze straks met een stukje watervast schuurpapier helemaal glad schuurde en daarna een beetje polijstte, zouden het leuke aanwinsten voor zijn collectie zijn. Het gesteente leek bijna gebakken klei en was niet zo hard; het hakken kostte hem daarom niet al te veel moeite en hij hoefde zijn veiligheidsbril niet op. Daar moest hij ook niet aan denken met deze

hitte. De kans dat er een steensplinter weg zou schieten was bij dit soort gesteente bijna nul. Zijn gewone bril beschermde hem nu genoeg.

Kijk, daar had je de volgende belemniet!

Met de punt van zijn hamer hakte hij het gesteente eromheen weg. Na een paar minuten werken zat het fossiel los genoeg om het er langzaam uit te trekken.

Dit was een mooie! Bijna tien centimeter lang en helemaal compleet.

Hij liep naar de waterkant en spoelde hem schoon. Toen hield hij hem tegen de zon.

Tjonge, dit was de mooiste die hij hier ooit had gevonden; zelfs het heel kleine puntje aan de top zat er nog aan.

Opgetogen liep hij terug naar zijn spullen. Deze moest hij goed inpakken, die mocht absoluut niet kapotgaan.

Uit een plastic zak haalde hij wat vette watten. Voorzichtig rolde hij de belemniet erin. Daarna deed hij er een stuk keukenpapier omheen en plakte dat dicht met afplakband.

Zo, nu nog met zijn watervaste viltstift de datum erop zetten en hem opbergen in het zijvak van zijn rugzak, en veilig was zijn schat.

Net toen hij weer verder wilde gaan met hakken, hoorde hij geritsel.

Meteen bevroor zijn beweging. Wat was dat? Hij voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

Weer een slang? Maar waar dan? Ingespannen luisterend bewoog hij zijn hoofd langzaam van links naar rechts.

Niets!

Achter hem misschien? Heel voorzichtig ging hij een beetje verzitten en keek achter zich.

Ook niets.

Opgelucht haalde hij adem. Waarschijnlijk was het een hagedis; die beesten waren zo razendsnel dat je ze meestal alleen maar hoorde.

Toen ving zijn rechterooghoek een beweging op. Heel even maar, achter het heuveltje.

Daar was iemand!

Hij stond op en zocht met zijn ogen de rand van het heuveltje af.

Niets te zien. Toch wist hij zeker dat hij zich niet had vergist.

'Hola, is daar iemand?' riep hij in het Spaans.

Pinar schrok zich een ongeluk.

Ze had een hele tijd bewegingsloos over de rand van de heuvel naar de jongen die een meter of veertig verderop bezig was liggen kijken zonder te snappen waar hij nu precies aan het doen was. Op een gegeven moment was hij naar het water gelopen om iets af te spoelen en had ze de kans waargenomen om even te gaan verliggen, want ze had kramp in haar linkerbeen. Toen de jongen weer terug was op zijn oorspronkelijke plek, had ze haar voet nog even willen verzetten en daarbij waren er een paar steentjes naar beneden gerold. Aan zijn reactie was te zien geweest dat hij het wel had gehoord, maar dat ze nog net op tijd was weggedoken.

Even later had ze weer over de rand gegluurd en toen ging het mis.

Hij moest haar gezien hebben, want hij riep nu iets onverstaanbaars.

Ineens realiseerde ze zich tot haar grote schrik dat ze haar bovenstukje niet aan had.

Wat nu? Naar beneden rennen en het snel aantrekken kon ze wel uit haar hoofd zetten. Dat haalde ze nooit, dan stond hij allang boven op het heuveltje.

Maar wat dan?

Weer hoorde ze hem roepen en dit keer verstond ze wat hij zei.

'Hola, iemand daar?'

Ze moest iets doen, straks kwam hij haar kant op. Langzaam stak ze haar hoofd boven de rand van het heuveltje uit.

'Hola,' zei ze met een benepen stemmetje.

Ze zag dat de jongen schrok.

'Hola,' riep ze nu wat harder. 'Wie ben jij en wat doe je daar?'

'Ik ben Paul,' riep hij terug. 'Ik zoek fossielen.'

Hoewel hij goed Spaans sprak herkende ze zijn accent meteen.

'Ben je soms Nederlander?' vroeg ze in het Nederlands.

'Ja, hoe weet jij dat?'

Het klonk duidelijk verbaasd.

'Dat hoor ik aan je accent. Mijn vader praat ook zo.'

'Wat knap dat je dat hoort. Maar jij hebt ook een accent. Wacht, ik kom naar je toe.'

Hij deed een paar passen in haar richting.

'Niet dichterbij komen,' riep ze paniekerig. 'Beloof me twee minuten niet te verroeren, dan kom ik naar je toe en praten we verder.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Best, hoor, alleen snap ik niet waarom.'

'Dat maakt niets uit, dat vertel ik je straks wel! Beloof je daar te blijven staan?'

'Dat zei ik toch al. *Don't worry*. Zolang er geen slang op me afkomt, verroer ik me twee minuten lang geen centimeter.'

Pinar stond op en rende zo snel ze kon de heuvel af. Ze graaide haar bovenstukje van de grond en probeerde het vlug aan te trekken. Toen dat eindelijk lukte, pakte ze haar tas op en racete terug. Helemaal buiten adem stond ze even later boven op het heuveltje.

'Eén minuut en twaalf seconden,' zei de jongen, terwijl hij op het knopje van zijn chronometer drukte. 'Is dat je nieuwe PR?'

'Mijn nieuwe PR?' vroeg ze. 'Wat bedoel je daarmee?'

'O niks, gewoon een grapje. PR is een afkorting voor Persoonlijk Record. Dat wordt in de atletiek altijd gebruikt. Wat was er aan de hand?'

Pinar aarzelde even of ze het hem wel moest vertellen. 'Ik had mijn bovenstukje niet aan, ik lag te zonnen.'

'Jeetje. Wat jammer, gemiste kans.' Een grote grijns verscheen op zijn gezicht.

Pinar voelde dat ze pissig werd. 'O, ben jij er ook zo eentje. Dan kan ik maar beter meteen opstappen.' Met een ruk draaide ze zich om en ze begon met grote stappen terug te benen.

'Nee, nee, geintje, het was maar een geintje,' riep hij snel. 'Ik bedoelde het niet zo hoor.'

Pinar draaide zich om en begon te lachen.

'Je dacht echt dat ik kwaad was, hè?'

'Ja, natuurlijk. Bij vrouwen...'

'Ho, ho, gaan we lelijk doen?'

Zonder verder nog iets te zeggen liep ze de helling af en posteerde zich met haar armen over elkaar vlak voor de jongen. Hij bleek maar net iets groter dan zij. Dus ging ze op haar tenen staan en maakte zich zo lang mogelijk. Met haar gezicht bijna tegen het zijne keek ze hem recht in zijn ogen aan.

'Nou, meneertje, vertel maar eens. Wat is er met vrouwen?'

HOOFDSTUK 3

[tres]

Paul probeerde serieus te blijven kijken. Met zijn lippen op elkaar deed hij zijn best niet te laten merken dat hij zijn lachen maar net in kon houden. Maar toen het meisje voor hem bij het zien van zijn vertrokken gezicht zelf in lachen uitbarstte, hield hij het ook niet meer en proestte het uit.

'Oké, jij wint, vrouwen zijn het sterke geslacht en wij mannen watjes. Hoe heet jij?'

'Pinar. En jij Paul, hè?'

'Ja.'

'En je komt uit Nederland?'

'Klopt, maar jij zo te horen niet.'

'Voor de helft,' zei ze en ze deed haar krullen naar achter.

'Hoezo dat?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Ik heb een Spaans paspoort, dus officieel ben ik Spaanse, maar ik heb een Nederlandse vader.'

'O, vandaar dat je zo maf Nederlands praat.'

'Hoezo maf?'

'Nou ja, je praat een beetje gek, met een zachte g. Komt je vader misschien uit Limburg?'

'Nee, ons vader komt uit Brabant, uit Tilburg. Uit welke stad kom jij? Amsterdam?'

'Utrecht.'

'Nooit van gehoord. Ben nooit zo geïnteresseerd geweest in aardrijkskunde.'

'Waarin dan wel?'

'Muziek, tekenen, gym, dat soort vakken. Die zijn leuk. Alles waar je voor moet leren of boeken moet lezen vind het niks. Behalve biologie dan, daar heb je wat aan.'

'Biologie vind ik ook leuk. Maar gym haat ik.'

'Waarom?'

'Meestal moeten we een of ander dom balspel spelen en dan krijg ik altijd een bal tegen mijn bril en dat doet hartstikke zeer. En zonder bril kan ook niet. Dan zie ik de bal niet aankomen en krijg hem in mijn gezicht.'

Voorzichtig pakte Pinar de bril van zijn neus en zette hem op die van haar.

'Ik zie amper verschil.'

'Hij is ook niet zo sterk. Maar zonder krijg ik hoofdpijn.'

'Maar eh... wat was je nu precies aan het doen, fosfielen zoeken?'

'Ze heten fossielen, resten van uitgestorven dieren. Wil je ze zien?'

Hij pakte een van de belemnieten op die naast zijn rugzak lag.

'Dit is een belemniet. Het skelet van een inktvis, wel honderdvijfenveertig miljoen jaar oud.'

Pinar bekeek de steen van alle kanten, wreef er met een vinger het beetje klei dat er nog op zat van af en maakte hem toen nat met wat spug.

'Kijk, zo is het een mooie hanger,' zei ze terwijl ze hem voor haar borst hield. 'Je hoeft er alleen maar een gaatje in te boren, een leren koordje door te halen en hij breng vijf euro op.'

'Vijf euro?'

'Minstens! Goed schoonmaken, misschien zelfs ietsjes lakken zodat hij nog mooier gaat glimmen en ze vliegen de deur uit. Ik sta op de zaterdagmarkt in Almuñecar. De toeristen daar kopen gewoon álles.'

'Nou, dan ben ik binnen een maand miljonair.'

Pinar keek naar het stapeltje belemnieten. Het waren er minstens tien.

'Zijn ze moeilijk te vinden?' vroeg ze.

'Nee hoor, als je eenmaal een goede plek hebt gevonden kunnen er wel een paar honderd bij elkaar zitten.'

'Meen je dat echt, een paar honderd?'

Paul knikte.

'Hoeveel heb je er dan al thuis liggen? Duizend?'

'Nee, ben je gek! Een stuk of twintig, dertig. Ik neem meestal alleen de mooie grote mee, de rest laat ik gewoon liggen. Thuis maak ik ze dan schoon en de allermooiste bewaar ik. Wat over is geef ik weg, aan vrienden en zo.'

Pinar hield de belemniet tegen de zon en draaide hem langzaam tussen haar vingers rond.

'Ik heb een geweldige idee. Jij hakt en ik verkoop! Worden we allebei stinkend rijk.'

Hij krabde op zijn hoofd.

'Mmm... zouden we inderdaad best kunnen proberen. Ik kan wel wat geld gebruiken. Wil je zien hoe ik ze uithak?'

Ze knikte enthousiast. 'Maar als ik jou was, zou ik me wel eerst insmeren. Je schouders zijn al knalrood.'

'Ik ben mijn zonnebrandolie vergeten.'

Ze bukte zich en pakte een flesje uit haar tas.

'Hier.'

'Gebruik jij zonnebrand? Je bent al knetterbruin!'

'Maakt niks uit, dan verbrand je nog, hoor. De Spaanse zon is *killig*. Draai je maar om, dan smeer ik je in.'

Hij bloosde.

Met een grote grijns spoot Pinar zo'n dikke straal op zijn rug dat het in zijn broek liep.

Een half uur lang hakte Paul flink door. Pinar keek aandachtig toe hoe hij het deed.

Hij vond nog twee belemnieten.

Toen gaf hij de hamer aan haar.

'Hier, nou jij. Ik heb helemaal een lamme arm. Probeer het maar eens. Wel eerst een bril opzetten anders is het veel te link. Als je een splinter in je oog krijgt ben je de klos.'

'Ik knijp mijn ogen wel snel dicht,' zei ze ongeduldig en ze gaf met de hamer een harde klap op de rotswand. 'Kijk, daar zit er een. Een hele grote.'

'Voorzichtig, anders sla je hem stuk. Gewoon kalm doorgaan en niet te dicht bij hakken.'

Na een minuut of tien haalde ze triomfantelijk haar eerste belemniet tevoorschijn.

Bijna een uur hakte ze er als een bezetene op los. Toen richtte ze zich met een diepe zucht op naar Paul die op een steen naar haar zat kijken.

'Wat zit jij daar te grijnzen?' vroeg ze.

'Je had jezelf eens moeten zien,' antwoordde hij lachend. 'Zo fanatiek heb ik het nog nooit iemand bezig gezien.'

'Hoezo dan?'

'Je hebt als een razende staan hakken, alsof je leven ervan afhing. Zonder ook maar één woord te zeggen.'

'O, sorry.'

'Nee hoor, sorry hoeft niet. Weet je hoeveel je er gevonden hebt?'

Pas toen zag ze het stapeltje belemnieten dat keurig schoongemaakt naast Paul op de grond lag. 'Nee, hoeveel?'

'Vierentwintig.'

'Wow, vierentwintig! Maal vijf is honderdveertig euro. Daar eten we thuis een week van.'

Ze plofte naast hem neer en veegde het zweet van haar voorhoofd. Met glanzende ogen bekeek ze de buit.

'Mag ik er een paar meenemen? Dan kan ik proberen of ik er een gaatje in kan boren. Voor het touwtje.'

'Neem ze allemaal maar mee. Behalve deze, die zijn hartstikke gaaf en te mooi voor een hanger.'

Hij schoof twee belemnieten terzijde.

'Je hebt talent, Pinar.'

Ze bloosde. 'Maar eh... hoe neem ik de rest mee?'

Hij haalde een plastic tas uit zijn rugzak. 'Doe ze hier maar voorzichtig in.'

Pinars blik viel op Pauls horloge. 'Half vier! Is het echt al half vier?'

'Ja, wat had je dan gedacht?'

'Een uur of twee! Ik moet echt naar huis, ik ben al veel te laat.'

Gehaast pakte ze de plastic tas en begon het heuveltje op te lopen.

Verbaasd keek hij haar na. 'Hé, zullen we wat afspreken?' riep hij toen ze bijna bovenaan was.

Ze draaide zich om. 'Morgen, zelfde tijd?'

Zonder op zijn antwoord te wachten verdween ze achter het heuveltje.

HOOFDSTUK 4

[cuatro]

Zwetend liep Pinar zo snel ze kon van het stuwmeer naar de weg. Gelukkig woog de tas met belemnieten niet zwaar. Ze kon wel zingen. Honderd euro, minstens!

Daar had je die supermegapruimenboom. Nee, afblijven. Ze was al veel te laat.

Maar die pruimen waren wel heel lekker, dat had ze vanochtend al geproefd. En haar maag rammelde.

Ze keek om zich heen. Geen mens te zien. Ze zette de tas tegen een steen en kroop snel onder de omheining door. Toen ze even later verder liep zaten er vier pruimen in haar buik en een stuk of twintig in haar tas. Boven op de belemnieten.

Bij de weg aangekomen kreeg ze binnen vijf minuten een lift van een oude boer. Tot Torre del Mar. Mazzel.

In het stadje aarzelde ze. De bus nemen of verder liften? Liften spaarde een hoop geld uit, maar volgens haar vader was het gevaarlijk. Onzin. Als er iemand stopte die ze niet vertrouwde, dan stapte ze gewoon niet in. Simpel. Hoewel... midden in de zomer aan de kust had hij misschien toch wel gelijk. Toch maar de bus nemen dus.

Het was stil in huis toen ze thuiskwam. De rest had al gegeten en deed een middagdutje. Zoals altijd had haar moeder voor haar een portie in de koelkast gezet. Rijst met groenteprut.

Geen zin om het warm te maken nam ze haar hap meteen mee naar de luie stoel in de hoek van de kamer. Met het bord op haar schoot begon ze het naar binnen te lepelen.

Ze schrok op toen de deur van de achterste slaapkamer zachtjes openging.

Een klein hoofdje stak om de hoek.

'Pien!'

In zijn luiër waggelde haar kleine broertje Enrique naar haar toe. Met een grote glimlach strekte hij zijn armpjes naar haar uit.

'Ikkie Pien.'

'Hoi Rikkie de pikkie, moet jij niet slapen?'

'Ikkie wakke. Ikkie Pien zitte.'

'Oké, kom maar op schoot.'

Ze zette haar bord op de armleuning en trok haar broertje op schoot.

'Hoi grote vent van me, kom maar lekker tegen je grote zus Pien aan zitten.' Ze gaf hem een dikke zoen op zijn voorhoofd. Enrique kroop dicht tegen haar en stak zijn duim in zijn mond.

Binnen een paar tellen sliep hij.

Met haar rechterhand kon ze nog net bij haar bord. Zonder al te veel te knoeien lukte het haar de rest van haar eten naar binnen te lepelen. Daarna tilde ze Enrique op en droeg hem naar de slaapkamer van haar zusjes Rocio en Dolores. Zachtjes legde ze hem op het voeteneind van het bed. Enrique mompelde wat en rolde zich toen als een kat op.

Vervolgens liep ze naar buiten om in het schuurtje naar schuurpapier te zoeken. Toen ze dat tussen alle rommel gevonden had, begon ze onder het afdakje een belemniet te schuren. Eerst met grof papier om de harde modder er af te halen en daarna met heel fijn, om hem te polijsten.

Dat ging snel! In tien minuten had ze er een klaar! Alleen de glans moest beter kunnen. Ze zocht de schuur af naar polijstmiddel, maar vond niets. Uiteindelijk zag ze een bus *carpolish* staan. Zou het daar ook mee kunnen?

Het resultaat bleek nog beter dan ze had gehoopt. Na nog een paar keer poetsen was de belemniet zo glad als een spiegeltje. Nu een gaatje! Ze koos het dunste boortje uit haar vaders gereedschapskist en zette dat in de accuboor. Heel voorzichtig, zonder kracht uit te oefenen, boorde ze een gat in de steen. Gelukt! Alleen nog een veter erdoorheen en klaar was de hanger. In een doos met allerlei kleine troep zocht ze naar de veters. Die moesten er zijn, haar vader gebruikte ze ook altijd. Hebbes!

Ze liep het huis weer in en deed voor de spiegel de belemniet hanger om haar hals. Achter haar klonk gestommel. Haar zusje Carmen was wakker, met een slaperig gezicht kwam ze haar slaapkamer uit.

'Hé Pien, ben je er weer?' Ze wreef met haar hand in haar ogen en rekte zich geuwend uit.

'Nog wat bijzonders gevonden vandaag?'

'Wat dacht je hiervan, Car?'

Vol trots liet ze haar de hanger zien.

Carmen was meteen klaarwakker. 'Wow, gaaf zeg! Hoe kom je daar nu weer aan?'

'Zelf uitgehakt.'

'Uitgehakt?'

'Ja, uit de rotsen. Het is een fossiel. Wel honderd miljoen jaar oud. Ik heb er een hele hoop.'

'Een fossiel? Jeetje, jij weet ook altijd iets nieuws te verzinnen.'

Met begerige ogen betastte haar zusje de glanzende belemniet.

'Ah... Pien, mag ik er ook eentje? Alsjeblieft?'

Pinar glunderde en trok de hanger terug. 'Alleen als je me helpt met schuren.'

'Nu meteen? Waar zijn ze?'

Een half uur later zaten Carmen en Pinar met hoogrode wangen ijverig buiten onder het afdakje belemnieten te polijsten. Ook Dolores en Rocio waren wakker geworden en wilden helpen. Ze zaten elkaar meteen in de haren.

'Ik doe de veters er wel doorheen.'

'Nee Dol, dat wil ik doen.'

'Dol en Roos, voorzichtig!' riep Pinar schel. 'Als ze vallen zijn ze kapot. Ze zijn vijf euro per stuk waard.'

Met grote ogen keken de meisjes hun oudste zus aan. Vijf euro was in hun ogen een vermogen, wist Pinar.

'Oké,' zei ze, 'jullie mogen best helpen, maar wel heel voorzichtig.'

Terwijl ze met zijn allen druk bezig waren, vertelde Pinar in geuren en kleuren de belevenissen van die dag. Haar zusjes lagen in een deuk toen ze hen van haar blootavontuur vertelde. Vooral Carmen die dertien was en jongens erg interessant vond, kwam niet meer bij.

'Nou dames, jullie vermaken je nogal, zo te horen.' In de deuropening stond de lange magere gestalte van hun vader. 'Succes gehad vandaag, Pien?'

Pinar sprong opgewonden overeind. 'Ik heb iets nieuws gevonden, kijk.' Vol trots stak ze de hanger naar hem uit.

'Dat is mooi. Wat is het?'